

FOLK OG LAND AVSLØRTE KGB-AGENTEN

Det var FOLK OG LAND som først avslørte den sovjetiske KGB-agent Stanislav Schtchebotok.

Allerede i mai-nummeret bragte vår avis de opplysninger som satte overvåkingspolitiet på sporet, og som resulterte i opprullingen av Sovjets forsøk på infiltrasjon i Det Norske Arbeiderparti og norske fredsbevegelser.

Først nu et halvt år senere, i november, kom Verdens Gang med «nyheten», som gikk verden rundt.

I mai-nummeret av FOLK OG LAND skrev vi:

«Norsk overvåkingspoliti bør er flere nordmenn fanget inn i følge Stanislav Schtchebotok nettet hans. Denne KGB-agent og førstesekretær i Sovjets Oslo-ambassade er en trusel mot Norges sikkerhet, og trolig

stor glede i ambassadens rikholdige barskap.

Stanislav Schtchebotok er ekspert i dokumentfalsk, og et av hans triks består i å sende «amerikanske telexkopier» til aviser, som skal «bevise» USA's skumle planer i tilfelle en 3. verdenskrig.

Fra oppdragsgiverne i Kreml har han i det siste halvår mottatt ordre om å nytte sin bekjentskapskrets til aksjoner mot Norges medlemskap i Nato, hvilket er lyktes. Det er hans for-tjeneste» at tanken om en atomfri nordisk sone har vunnet frem

blant visse politikere, og som vår deltakelse i Nato ikke kan forenes med.

Schtchebotok, som har vært i Norge siden 1979, utøvet tidligere tilsvarende arbeide i Danmark, hvor han ble avslørt som KGB-agent og hurtigst måtte forlate jobben sin.

I de øverste Nato-kretser har det vært uro over at flere politikere tilknyttet Storting og regjering tar avstand fra den nåværende forsvar- og sikkerhetspolitikk.

Det gjelder bl.a. Einar Førde,

Kari Gjestebø og Sissel Rønbeck som er bitre Nato-motstandere.

Et spesielt «team», bestående av Jens Evensen og Johan Christe, søker å påvirke andre politikere til å gjøre det samme.

Hverken Nato-ledelsen eller norsk overvåkingspoliti har tenkt seg noen sammenheng mellom KGB-agentens virksomhet i Norge og de navngitte norske politikeres forsøk på «opinionspåvirkning».

Hva vi iler med å understreke.»

Åpent brev til Haagen Ringnes

AV R. ASTRUP NIELSEN

Jeg har med interesse lest boken din «I skyggen av Solkorsset». Det ville være galt å si at den er god — en slik karakteristikk fra min side betyr jo en ytterligere belastning for deg. Men den gir et veltruffet — om ikke smigrende — åndelig tidsbilde av Norge anno 1980/81.

Motivet for disse linjene er å befri deg for den gremmelse du føler (s. 57 i boken) ved at du under samtalen med meg før TV-serien ikke utba deg en fortolkning da jeg kom med den «gåtefulle» uttalelsen at «vi til slutt nådde det mål vi hadde satt oss». — Hvis opptagelsen ikke var blitt klippet opp og anbragt i forskjellige deler av serien, ville du husket at jeg i annen sammenheng sa — på ditt spørsmål om hvorfor jeg meldte meg inn i NS:

«Tapte Tyskland, måtte vi ihvertfall gjennom NS beskyttede norske interesser så lenge krigen varte og gå inn for at landet skulle komme ut av krigen med minst mulige skadevirkninger på liv og eieendom.»

At dette målet ble nådd, kan der ikke være tvil om når man sammenligner situasjonen i Norge i 1945 med tilstandene i de krigførende og andre okkuperte land.

I og med at uttalelsene ble tatt inn i to forskjellige programmer med fjorten dagers mellomrom glemte selvfølgelig TV-seriene — og altså også programlederen — hva som var sagt tidligere, og de senere bemerkninger ble hengende i luften eller — som du sier — fremsto som en provokasjon.

Nu kan «Provokasjon» bety to ting: 1) Irritere en annen for at han skal bli sint, eller 2) fremtvinge at andre åpner øynene og foretar seg noe. I den siste betydning brukte du ordet riktig: meningen fra min side var nettopp å åpne folks øyne for det positive som var utrettet av NS under krigen. I TV-serien var NS stillet i det verst mulige lys; de deltagende NS-medlemmer fikk nok anledning til å påvise sin «gode tro» som det het ved gjentagne anledninger, men gikk man lenger, hvis man våget å si at man virkelig hadde utrettet noe godt for land og folk, da ble der viftet med munnkurven, og fikk intervjuobjektet allikevel fram et lite bjeff, var det altså provokasjon!

Hvis jeg hermed har befridd (Forts. side 7)

«Gode» nordmenn bak jødeaksjonen i Norge

— Deltok dommerne i jødeaksjonen? spør Dag Tangen i Dagbladet. (7. oktober 1981) Han er forferdet over hva det norske rettsapparatet kan få til, når det blir satt til å passe på seg selv.

Han er kommet til at det ikke var Nasjonal Samling som førte de drepende jødelister som lå til grunn for arrestasjonene, men vårt eget rettsapparat, sorenskriverne i alle landets embeter.

Vi som kjenner denne sak til bunns deler ikke Dag Tangens forferdelse. I over 35 år har vi forsøkt å få sannheten om aksjonen mot norske jøder, og arrestasjonene av dem, frem i lyset.

Det er ikke lyktes oss.

I Dagbladet slår Dag Tangen fast at «hadde Justisdepartementet gått inn for å straffe de poli-

tifolkene som sto i spissen for aksjonen, ville dette ha kommet frem under rettsoppgjøret. Siden har Justisdepartementet velvillig tildelt politifolkene advokatbevillinger, (de som har vært jurister) og alt har vært fryd og gammen.»

Dag Tangen «håper Justisdepartementet eller professor Andenæs kjenner til dokumenter som kan avkrefte denne mistanken», og han leverer følgende sluttsats: «I motsatt fall står vi overfor et folkemord forbedt, iverksatt, dekket over og godkjent av den norske stat v/ Justisdepartementet. Forhåpentligvis vil det da få sin rettmessige beskrivelse i det historieverk som er under arbeid.»

Dag Tangen vil bli skuffet. (Forts. side 7)

BISTAND TIL FIENDEN

AV ODD THOMASSEN

Den 27. juni 1951 vedtok Stortinget å ratifisere Genferkonvensjonene av 12. august 1949.

Fra Norges Røde Kors forelå en henvendelse om at statsmakten skulle gjøre en reservasjon. Det gjalt art. 18, hvor det heter: «Ingen må noensinne bli forulempet eller dømt, fordi han har pleiet syke og sårede».

Stortinget ga ikke Norges Røde Kors medhold.

Sammen med Norge underteg-

net 62 andre stater konvensjonen, mens den såkalte «barmhjertighetsorganisasjon», fortsatte hetsen mot Røde Kors-søstrene. Så sent som i 1950 ble således frontøstre dømt for sin innsats, til oppmuntring for det daværende hovedstyret i Norges Røde Kors.

Ingen fortolkningskunster kan avvaske denne plett på barmhjertighetsarbeidet. Hva mener (Forts. side 7)

Herr redaktør!

Når jeg nå skriver til Dem er det en reaksjon på FOLK OG LAND's august-nummer, hvor spørsmålet om hvorvidt Norge var i krig mot Tyskland etter kapitulasjonen blir behørig berørt.

Det forekommer meg at her må mangle en liten detalj, som etter det jeg forstår setter det hele på plass.

Så lenge krigen varte anså de norske eksilpolitikere Norge som

ikke krigførende. Dette måtte endres, hvis et rettsoppgjør mot dem som hadde prøvet å ivareta norske interesser i hjemlandet skulle kunne gjennomføres.

Altså ble det etterskuddsvis vedtatt at man hadde vært «krigførende».

Imidlertid, her var en liten hake. Den norske handelsflåten som seilte for de allierte var blitt forsikret som tilhørende ikke krigførende nasjon.

Da «Lloyds of London» ble

klar over at Norge, i sin nye situasjon regnet seg som krigførende, var det klart at man hadde gjort seg skyldig i forsikringsbedrageri, eller svindel, eller hva som er en riktig betegnelse, og for å si det kort, Lloyds fikk rettslig medhold til beslag av norske aktiva. Og der hadde man jo «Nortraships hemmelige fond», for seilende sjøfolk.

Er det noen som ikke vet hvor de pengene er blitt av?

(Forts. side 7)

Svar til Vera Grønland og Anders Ryste

AV ROLF DE'CASPARY, OSLO

Anders Ryste's artikkel i oktobernummeret av Folk og Land er meget tankevekkende. En utmerket artikkel, men han må være klar over at jo mere ideelt mål man stevner mot desto lenger ligger målet borte. En filosofisk bevegelse som Brockmannbevegelsen kan ikke danne noe parti fordi den arbeider på et helt annet plan. Det gleder meg at Anders Ryste har forlatt denne partitanken, for jeg har alltid vært imot den.

Vera Grønland har rett i sin påstand: Uten bevisst åndelig streben er vår verden fortapt, men er det ikke urealistisk å tro at Brockmanns tilhengere og NS-folk kan samarbeide? De tenker for forskjellig til å kunne det. NS-folk på sin side vil etter min mening være mere interessert i systemforandring. Brockmanns tilhengere vil arbeide på det åndelige plan, de vil ta ondt ved roten. Mentalitetsforandring er ingen lett sak, men at systemet må forandres er jeg overbevist om. Vi trenger ikke noe nytt parti, men nytt system og ikke minst nye mennesker som tenker anderledes. Det siste blir det vanskeligste, for det å

forandre menneskene er nærmest umulig. Hva bevisstgjøring angår, må man ikke tro at det er så altfor fjernt, at man derfor ikke bør beskjefte seg med det. Bevisstgjøring svekker motsetningene i samfunnet, den får folk til å sitte mindre fast i sine politiske båser. Aldri har jeg hørt et nedsettende ord fra Brockmanns tilhengere om NS og ingen har forstått bedre enn nettopp disse folk hvilken fiasko landssvikoppgjøret var. De som kanskje kunne ha forstått det bedre måtte da i tilfelle være NS-folkene selv. Som det fremgår her har Brockmanns bevisstgjøring båret frukter. Den kan omsettes i praksis, men å forandre hele samfunnet? Ja, der har jeg mine tvil. Først må man tenke rett, så kan man handle rett. Det er klart, men da må man også VILLE. Her vil jeg slutte med Ibsens ord fra Brand. «Det er viljen som det gjelder, viljen frigjør eller feller.»

Ja, Anders Ryste, kan du bare få folk til å ville, da har du løst verdensgåten.

Pilestredet i Oslo,
Rolf de Caspary

De vil ikke få det godt

Jeg har i et blad funnet en artikkel over senkede norske hurtigruteskip og andre norske båter langs vår kyst i årene 1940/45. Det er mulig at listen er ufullstendig, da jeg ser at bl.a. hurtigruteskipet «Ariadne» mangler.

Disse skip som ble senket av Olas venner gikk i fredelig rute-fart med passasjerer og livsviktige varer for folket.

Men hvor mange menneskelig gikk tapt under disse terrorangrep langs vår kyst? Og hvor mange norske liv har engelske bombefly på sin samvittighet da de bombet Oslo - Bergen - Rjukan - Vallø, osv. Og var det ikke russiske fly som bombet byene i Finnmark? De senket også fredelige fiskebåter hvor mange fiskere omkom. Hvor mange omkom tilsammen under alle disse angrep på norske liv og eiendom?

Her skulle de vel være litt å gjøre for en viss professor eller en annen forsker eller forfatter. Det er jo som bekjent en del av disse i Norge, men dette har de tydeligvis glemt. Eller de er ut-satt for «erindringsforskyvning» som det visstnok heter i psykologien. Ja det er meget som er

erindringsforskjøvet her tillands når det gjelder disse 5 årene. I tilfelle at det utrolige skulle skje at våre forfølgere engang våkner, da vil de ikke få det godt.

Jeg har også lest om at ca. fire tusen norske sjøfolk i utenriksfart omkom i årene 1939—1945. Et sørgelig tall. Men det samme sørgelige tall hadde vel blitt selv om tyskerne ikke hadde okkupert Norge. For hele Norges disponible handelsflåte begynte jo allerede høsten 1939 å gå med krigsmateriell for England.

De begynte igjen der de avsluttet høsten 1918.

Det gjorde den «nøytrale» Ola Nordmann. Fredsprisutdeleren.

Ja, det er mange tanker man kan gjøre seg om disse ting. Norske Massemedia blir man jo ikke så opplyst av dessverre.

Nu stunder det mot jul igjen, og som før om årene blir det bokflom fra forlagene, og som vanlig hetsebøker fra «freds-fyrstens» penn. — Disse bøker som er skrevet tusen ganger før blir bestselgere år etter år.

Et merkelig folkeslag.

Forundret
fra Kristiansund N.

Samene og Norge

AV EINAR GIÆVER

I dagene 16.—17. juni ble det holdt en nordisk same-konferanse i Tromsø med deltagere fra Finland, Sverige og Norge.

Det mest sentrale emne var utkast til et eget samepolitisk program. Bl.a. ble det slått fast at «samene skal være ett folk, og de nordiske landegrensene skal ikke bidra til å bryte fellesskapet».

Vi ser her konturene av en stadig mer bevisst samisk nasjonalisme som har tiltatt særlig de siste årene. Dette har sannsynligvis sin forklaring i at «storsamfunnet» særlig det siste ti-år har rykket de samiske områder nærmere inn på livet med en stadig mer gjennomgripende omlegging i tråd med det øvrige samfunn. Man har således naturlig nok fra samisk hold sett sine tradisjonsmessige interesser, kultur og i det hele — verdier — i ferd med å gå tapt. Man har som helhet følt sitt miljø og identitet — en del av en selv truet av stor-samfunnets fremferd og innflytelse!

Stilt overfor i prinsippet det samme problem som fremmedinnvandringen påfører oss, har jeg som norsk nasjonalist derfor all forståelse og respekt for samenes ønske om å ville organisere seg og bevare sin integritet!

Men jeg er også redd for at her har sneket seg inn en liten «Loke»-skikkelse som malurt i den samiske nasjonal«mjød». For underlig — enn si påfallende er det jo at det fra aller røddeste kommunisthold — AKP (m-l) — plutselig vises slik voldsom interesse og forståelse for nasjonale holdninger — bare de tilhører minoriteter. Men det er jo blitt populært å stille seg solidarisk med slike grupper innen samfunnet alene i den hensikt å score politiske poeng på det. Den kommunistiske lære går jo nettopp imot all nasjonal tenkning og i stedet inn for utslettelse av folkenes og nasjonenes egenart. Her kan vi se hvordan hykleriet og falskheten lyser lang — lang lei i kommunismens navn!

Jeg tror at samisk nasjonalvirke ville vært bedre tjent om de brøt over tvert med venstre-ekstremister og deres rabulistiske former for aksjoner til samenes sak. De norske AKP-ere ønsker kun å utnytte samenes kamp til egen fokusering. Etter mange rabulistiske aksjoner i AKP's regi, sitter det norske folk tilbake med et forvirret bilde av samenes holdning til å løse politiske problemer!

Alta-saken er et glimrende eksempel. Her har AKP lagt opp til aksjonsformer som grenser til krig — og som tilsvarende vanskeliggjør en toveis saklig kommunikasjon partene imellom. Med en slik grunnholdning at intet skal røres av natur for å kunne utvikle samfunnet, ønsker altså AKP selv å undertrykke samene ved å ville hindre dem og deres samfunn i en likeverdig utvikling på linje med det øvrige samfunn? Skal samene holdes tilbake i sin utvikling? Faktum er at Finnmark fylke har behov for mer energitilførsel både til almue og industri i årene som kommer! Og — det er også alminnelig kjent at den store tause majoritet i den samiske befolkning vil ha utbygging i Alta! De er nemlig fullt klar over at elektrisk kraft må de ha — sin kultur kan de likevel bevare!

Når det gjelder den omdiskuterte retten til landet som urbefolkning, er det aldri bevist at samene alene var de første i området! Det er ikke engang sikkert at det eksisterte noe samefolk dengang de første europeiske folk innvandret til Skandinavia. Enkelte forskere mener at dagens samiske befolkning har de samme forfedre — eller i alle fall delvis samme — som den øvrige skandinaviske befolkning, videre at de i tidens løp som nomader med reindrift har distansert seg fra sine tidligere folkefeller og blitt ett «eget folk». Arkeologer mener at den samiske folketype således har utviklet seg på nordkalotten, da den hitil ikke er funnet noe annet sted i verden.

— Dette synes i alle fall jeg

er en svært nærliggende forklaring.

Når det gjelder dannelse av en egen geografisk stat, tror jeg imidlertid dette vil være altfor problematisk, kanskje en umulig sak. — Hvordan skulle man f.eks. trekke op grenselinjene? Samene har aldri satt i hevd noe fast sammenhengende geografisk område, men derimot levd og virket sammen med den øvrige befolkning på den skandinaviske halvøy, deler av Finland og Kola-området i nord-Russland. Hvorfor ikke fortsette med det? Samene er jo tross alt en del av det skandinaviske folk på linje med oss andre. Selv om en samisk geografisk stat kanskje ikke vil oppstå, så har de jo anledning til å organisere seg over de nordiske landegrensene.

Formannen i utvalget for det samepolitiske program, Nils Jernsletten, sa til slutt på konferansen at det ikke skulle by på særlige problemer å komme frem til definisjon av samiskhet, eller dem som kan innskriveres i et samisk manntall!

Kanskje våre norske myndigheter kunne oppvise like stor handlekraft og besluttsomhet overfor innvandrere fra fremmede himmelstrøk når det gjelder å sette i hevd definisjonen av norskhet?!

— Som norsk nasjonalist, og som vidne til den trusel vår norske identitte står overfor fra fremmede kulturers hensynsløse inngripen, kan jeg nettopp derfor bedre enn noen annen forstå samenes sak, og derfor har de også min fulle sympati i sin kamp!

Einar Giæver
Håpet, Tromsø

Den store «angsten»

Det skrives og taler så meget om denne angsten. Og dette hos et folk med en patentert gudstro og med 20 hyllemeter litterært heltemot fra siste okkupasjon. Årsaken til all denne rastløsheten og denne meget omskrevne angsten hos vårt veldig tapre folk skyldes jo nettopp at man har kuttet forankringen til alt det som vi kaller Tradisjon og Kultur. Det hjelper ingen ting om man tar en protestplakat og spaserer til nabobygden eller til ambassaden.

Alfred Hauge uttalte på et prestekonemøte:

«Den dypere årsak til angsten er brudd på fellesskap, men det kan gjenopprettes ved samfunn med mennesker og med Gud.»

Til dette vil vi si: Det eneste som betyr noe er egen styrke. Den kan komme fra Gud til det enkelte menneske, men at den kan komme ved «samfunn med mennesker» (andre hysteriske) har vi svært liten tro på.

Derimot nevner ingen angsten for å tenke, kanskje fordi den rent logisk sett er helt ubeføyet i en tid som vår.

Det er få som gjør det.

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansvarlig redaktør: Kåre Haugerud

Det nye år

Da vi ifjor på denne tid sendte ut varsel om innbetaling av bladpenger, oppfordret vi samtlige lesere til å gi gaveabonnementer på FOLK OG LAND til slekt og venner. (Også til eventuelle uvenner.)

Det ble en fin respons, og faktisk fikk vi et rekordtall nye abonnenter. Når vi nå, foran julen og det nye år, gjentar oppfordringen, kan vi bare håpe på at leserantallet øker ytterligere.

FOLK OG LAND har gjennom 30 år gjort sitt for å spre opplysninger om norsk okkupasjonshistorie, rettssviket etterpå, historieforskningen i både skoler og faglitteratur og om det satanske, urettferdige svikerstempel som er satt på våre familienavn.

Vårt arbeide har gitt store resultater, og direkte kan vi peke på mange tilfeller der avisen har overbevist historieforskere og massemedia om sakenes sanne sammenheng.

Vi må dessverre fastslå at vårt opplag ikke står i noe forhold til antallet av dem som ble rammet av etterkrigsoppgjøret, og etterkommerne av disse. Det burde derfor være en kjær plikt for avisens venner å hjelpe oss med å få FOLK OG LAND inn i ALLE hjem merket med svikerstemplet.

Når et stort antall «gode» nordmenn abonnerer på avisen vår, er det en skam at mange av våre egne kvir seg for å abonnere, eller ikke en gang kjenner avisens eksistens.

Det er riktig at de enkelte nummer av FOLK OG LAND går på omgang og blir lest av både ti og tyve mennesker, men det er ikke nok for oss som kjemper for å holde arbeidet i gang.

Vi må ha et større BETALT opplag for å gjennomføre det vi ønsker. Når dette er sagt, må vi likevel poengtere at det betalte opplag er meget høyere enn det var for syv/åtte år siden, hvilket er utrolig når vi tenker på alle de trofaste venner som siden er gått bort.

Men vi må langt, langt videre ut blandt folket, og stoler derfor på at leserne virkelig gjør en innsats for oss. Først og fremst ved innbetaling av eget abonnement, dernest ved verving av nye abonnenter, — og også ved bidrag til støtteannonsene. Send også inn navnelister.

Vi krever meget.

Vi er klar over det.

Men maskineriet fungerer ikke uten drivstoff.

Du kan gi oss det.

Til gjengjeld vil DU ha den beroligende bevissthet at også DU har vært med i det aktive arbeid for sannhet og rett. Sist, men ikke minst bidrar DU til at dine etterkommere får vite at DU aldri forrædde ditt land, men tvert om gjorde hva du evnet for det da nøden var størst.

Det gjelder også slekten. Fremtiden.

Plassér dine forsikringer gjennom

Bergs Assurance

autorisert konsulentfirma

Stortingsgt. 18, Oslo 1 — Telefon 41 37 30 linje 56.

TRYGGHET

OG

SIKKERHET

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17—20, tirsdag kl. 10—14, onsdag kl. 18—21.

Postadr.: POSTBOKS 924 - SENTRUM, OSLO 1.

Kontoradr.: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO 6. Tlf.: (02) 19 06 71.

Herr Darbus nye NS-parti

Verdens Gang bragte for en tid tilbake et intervju med en herr Darbu som fremstod med planer om å danne et nytt Nasjonal Samling. Som medlemsmasse tenker han seg tidligere frontkjempere, NS-folk, og deres barn og evt. barnebarn. Bare han fikk litt tid på seg så skulle det bli riktig sving på sakene.

Hvis intervjuet med herr Darbu var referat fra en psykiatrisk undersøkelse kunne man til nød ha forstått herr Darbus ambisjoner, og man burde da ha vært forsonende og kanskje flirt litt av dumskapen. Men dessverre later vedkommende til å mene alvor.

I vår lille familie på tre, som består av en fhv. frontkjemper og ditto frontøster med en datter på 27 slo dette ned som en bombe. Årsaken var at vår datter umiddelbart etter VG-intervjuet i et selskap ble spurt om hun nå skulle bli nynazist. Vi har i alle år forsøkt å skjerme henne for vår fortid, og hennes politiske innstilling er fjern fra herr Darbu's oppfatning.

Vår første reaksjon var avmakt. Vi er vant til det meste og er nokså tykkhudete, men det-

te var et slag under beltestedet. Vi kan alltid forsvare oss, men jeg ser det som en tragedie at min datter nå skal trekkes ned i en søle hun ikke ønsker på grunn av en herr Darbu som kynisk leker seg med andre menneskers skjebne.

Der er absolutt ingenting som gir herr Darbu rett til å snakke på vegne av tidligere NS-folk, frontkjempere og frontøstre eller deres barn.

Herr Darbu burde intervju 10-12 mennesker som i dag er ca. 48—50 år gamle, og som den gang var såkalte NS-barn. Spør dem om hvilket helvete de gjennomlevet i skole og i sin omgangskrets på grunn av foreldre og søsken som var medlemmer av NS.

Tror De virkelig herr Darbu, i all Deres infantilitet, at noen voksne fornuftige mennesker i dag vil utsette sine barn og barnebarn for en slik skjebne.

Har De da ingenting lært i denne tiden?

Det er et kynisk spill De driver, og *Deres vanvittige påfunn kan bare skade oss alle.*

Skulle De, mot formodning, lykkes i å verve noen svake sje-

ler som ikke ser rekkevidden av Deres vanvidd, bør De være forberedt på at ikke så få av oss skal gå ut i presse og på annen måte med en klar avstandstagen. Det skal bli en kjær plikt å be-kjempe Dem!

Jeg vil sterkt anbefale Dem om å ta kontakt med en psykiater før Deres ideer ødelegger noen unge sjeler. Det er den største nytte De kan gjøre for Dem i politisk henseende.

Før i tiden flirtet man litt over mennesker som svevet i den oppfatning at de var Napoleon Bonaparte, en fordums keiser. Ludvig den 14. osv., men der var likesom et forsonende skjær over det, og det var sykdom.

Nå har vi forsynt meg fått en som vil leke Norges nye fører, og attpåtil ber han om å bli tatt alvorlig.

Saken hører vel i grunnen inn under Oslo Helseråd.

Vedkommende journalist i Verdens Gang som skrev reportasjen burde vel egentlig ha gitt herr Darbu det råd å søke legebistand, men *hva gjør man ikke for løssalget.*

Frontkjemper

Nyttårs-klokker

*Ring vilt mot himlens vilde sky,
utover land og islagt sjø.
Et år skal dø før neste gry.
Ring vilde klokker, la det dø.*

*Ring ut det gamle, inn det nye.
Ring freidig ut i sne og vind.
Se året flykter, la det fly!
Ring falskhet ut og sannhet inn!*

*Ring ut den trette sorg for dem,
som vi skal aldri mer få se.
Ring klassehatets furier hjem,
ring bot for verdens kval og vel!*

*Ring ut hva tidens ånd har dømt,
partiers gamle, muene nid.
Ring liv i det, vi størst har drømt,
i rettferd og i ridderstrid!*

*Ring tvil foruten tro og hat
langt bort og nag og nød og synd.
Ring inn for mine spinkle kvad
En mektig dikterstemmes fynd!*

*Ring hovmod ut for byrd og gull,
ring ondskaps spott og sladder ut
Ring alle verdens hjertes fuld
av kjærlighet til godt og gud!*

*Ring urent ut og sot og sår
og guldtørst, som gjør sjelen
blind.*

*Ring ut de tusen krigers år
og ring de tusen fredsår inn!*

*Ring inn en modig slekt og fri
med hjærtelag og åpent sind.
Ring mørket ut, vi famler i,
og ring den nye Kristus ind.*

(Tennyson)

EN ÅNDELIG KAMP

Avdøde sogneprest Knut Geelmuyden skrev for tredve år siden en nyttårsbetraktning til FOLK OG LAND, som like gjerne kunne ha vært skrevet til dette nummer.

Når jeg taler med mine N.S.-brødre, får jeg atter og atter høre at det nytter ikke. Det å tro på noen «oppreisning» er å tro på et mirakel. Jo, engang i fremtiden, når de angstbitere er døde som har sin prestisje avhengig av den bakvendte visa, — når dagen i dag er blitt historie og vi levende er døde, da kommer sannhetens erkjennelse. Men vi for-dømte får ingen glede av det i levende live, Er noen så en-foldig å tro at det nåværende storting vil erkjenne at det har tatt feil? Først må de vekk, alle partisanene som sitter i alle nøkkelstillinger, før noen endring kan skje.

Sådan, og lignende mer, hører man fra dem som ser «realistisk» på tingene og ikke tror på mirakler.

Lyseslukkerne har tilsynelatende rett. Rent utvortes synes kampen for retten å være på forhånd dømt til å mislykkes. Makt er rett.

Men innvortes — om du og jeg kunne trenge gjennom hylstret som hver enkelt av disse partisaner som nå har makten omgir seg med, så ville vi snart oppdage at denne egenrettfærd bare er fasade, bare prestisje. Inni ser det ikke rart ut. Man møter atter sannheten av de evige ord: «Hva gagnar det et menneske om det vinner hele verden men tar skade på sin sjel».

Jeg tror ikke vi har noe å oppnå med makt, med politikk. «Vår egen makt er intet verd.» Det må være innlysende. På det materielle plan er vår kamp utsiktsløs. Skulle vi true med virkelig å bli en materiell faktor i den politiske holdning, ville en liten politirassia være tilstrekkelig til å uskadeliggjøre urokråkene.

Det er på et helt annet plan den historiske prosess foregår. Vår kamp er en åndelig kamp, en etisk brytekamp. Og der bør vi være overbevist om å ha alle fordeler på vår side.

Så vidt jeg vet har ikke én av våre bødler vært utsatt for attentat.

Og like vel har forbløffende mange av dem gått dukken. Fordi de forgjeves har prøvd å stampe mot brodden i sitt eget indre.

— Kampen for retten er en stor og skjønn oppgave. Verd å leve og lide for. Og når vi ser tilbake på det år som gikk og oppsummerer det som er vunnet, må resultatet sies å være absolutt oppmuntrende, og vi kan gå inn i et nytt år med lyse forventninger.

Knut Geelmuyden

MOTIV, HANDLING OG LIDELSE

AV DIRI, SANDVIKEN, BERGEN

Hiroshima ble bombet 6. august 1945.

Byen hadde 345.000 innbyggere. 60% omkom.

Nagasaki ble bombet tre dager senere. Av en befolkning på 250 000 omkom 80.000.

Hertil kommer de savnede og kommende generasjoner som vil være merket av radioaktiviteten.

Disse atombombe-aksjoner fant sted noen dager før Japan kapitulerte.

Cappelens 1-binds leksikon har nøyaktig 2 linjer om tildragelsen, bare at atombomben ble sluppet.

Derimot får vi høre om London, at blitzen i krigens første fase drepte omkring 29 000 mennesker, eller ca. 0,4% av en befolkning på 8 mill.

I Gyldendals 1-binds leksikon står at 6. august 1945 ble den første atombombe sluppet og «nesten alt levende ble tilintetgjort».

De nøkterne opplysninger finner vi i det amerikanske «World Almanac», Book of Facts, utgitt av storavisen «The Sun».

Heller ikke det store «Encyclopedie Britannica» ofrer, til vår forbauselse, mer enn noen få linjer på denne fryktelige begivenhet, hverken med skadetall eller tall på dødsofre.

Det fremgår der at alle store oppslagsverker hadde fått henstillinger om å dysse saken ned.

Men her kommer vi igjen tilbake til menneskets reaksjon overfor lidelsen, som sjelden gjelder lidelsen i seg selv, men hvem den rammer og hvordan man personlig er følelsesmessig og interessemessig berørt av den, og innstilt overfor den. Man sukker og sier: «Det er så megen lidelse i verden». Man vander seg, forutsatt det altså er noen som man sympatiserer med. I motsatt fall er det «Herrens straffedom». Derfor fremholder man gang på gang London og blitzen-aksjonene, som rammet altså 0,4% av en befolkning på 8 millioner.

Mens de færreste idag har vage fornemmelser om Hiroshima, nesten ingen om Nagasaki, — eller Dresden.

Nu ville sikkert motparten, f.eks. Japan, ikke ha forholdt seg det spor bedre, men dette vil altså med all tydelighet vise hvordan menneskets reaksjon overfor lidelsen er. Hvorfor ikke lære oss selv å kjenne, — stenge av både TV og radio, og riktig granske dypt i oss selv.

Og så kanskje le litt dypt og smertefullt.

**Claus
i dag:**

Etableringen koster mindst 250 millioner dollars. Driftsomkostningene på årsbasis omkring 100 millioner. Hele virksomheten har et energiforbruk på ca. 1 000 millioner kW timer om året. Det lyder som et travelt foretagende, en industri med et betragtelig output.

Måske af fødevarer, kunstgødning, biler eller beklædningsvarer. Det er det ikke. Det er Sovjets og det besatte Øst-Europas såkaldte «radio-jamming» industri.

Det eneste der produceres er — støj!

Det der for et menneske i den frie verden er en selvfølge: ret til at informere sig på enhver tænkelig måde — hvilket jo er selve fundamentet for et demokratisk samfund, hvor befolkningsgrupperne argumenterer og forhandler sig tilrette — er et ukendt fænomen for menneskene i Øst-Europa og Sovjet.

Jamming er næsten lige så gammelt som radioen selv. Den første registrerede fandt sted under den Første Verdenskrig, hvor der fra tysk side blev brugt en 5 kW «jammer» til at ødelægge telegramtrafikken mellem Paris og Sct. Petersborg. I 1926 brugte kongedømmet Rumænien jamming til at forstyrre udsendelser om Bessarabia problemet fra Moskva, og i 1934 anvendte

«JAMMING»

Dollfuss — den østerrikske kansler — jamming mod Goebbels talerne fra Det Tredje Rige. Siden kom jamming i brug i Italia under Abyssinienfelttoget.

Under 2. Verdenskrig brugtes jamming af tyskerne og deres allierede, samt af Sovjet — medens England i en berømt erklæring i 1940 fastslog: Jamming er udslag af dårlig samvittighed. BBC vil IKKE anvende jamming!

Da FN i sin tid fastsatte reglerne i den såkaldte «Menneskerettighedsdeklaration» blev det i artikkel 19 fastslået: «Enhver har ret til en fri strøm af information og til at udtrykke sine meninger». Det var i 1948. Men Sovjet har aldrig anerkendt denne artikkel, hverken formelt eller i praksis.

I 1950 havde Sovjetunionen allerede adskillige hundrede jamming sendere i drift, og i 1951 begynte «Radio Liberty» og «Radio Free Europe» deres udsendelser til østlandene. I løbet af få år havde Sovjetblokken etableret omkring 2 000 sendere, der ikke bestilte andet end at producere snærren, hylene og hvislen.

Idag — trods energikrisen — bruger Sovjetblokken skønsmæssigt en energimængde på jamming, der i stedet kunne producere: 500 000 traktorer, 7 mil-

lioner tons kunstgødning og 11 millioner tons cement — materialer for næsten 9 000 3-værelses lejligheder eller milliarder af klædningsstykker, hvert eneste år.

Og jammingen har fundet sted i 30 år!

I stedet importerer Sovjetblokken alt fra Vesten.

De ovennævnte tal og sammenligninger stammer fra den rumænske partiavis «Scinteia». Rumænien giver sig ikke af med jamming og har i årevis gjort sig lystig over fænomenet.

CLAUS

ADVARSEL!

Det advares mot bruk av penger til kjøp av boken «Operasjon Werübung».

Så stor grad av uefterrettelig, spekulativt sludder ber vi også om å få slippe å kommentere. Dere som allikevel kjøper, send oss ikke ergerlige, sure refleksjoner.

Hvileløs vandrer den evige jøde —

Dersom De under Deres vandring på vei og sti, eller over de store heier, plutselig skulle se merket av et korsformet søm, — ja, da har «Jerusalems skomaker», den evige jøde, gjestet stedet under sin hvileløse ferd. For disse søm av kors bærer han under sin fot . . .

Legenden forteller at da Jesus ble ført til Golgata for å korsfestes, da segnet han under sin byrde. Han stanset derfor opp et øyeblikk utenfor huset der skoflikkeren Ahasverus bodde. Men denne skjøv Jesus bort med de ord: «Avsted med deg». Da svarte Jesus: «Jeg skal stå her og hvile, men du skal gå til jeg engang kommer tilbake».

Fra denne stund ble den ubarmhjertige jøde dømt til sin endeløse vandring, som først opphører når Kristi 2. gjenkomst til vår jord skjer. I fortvilet anger går han, dag og natt, år etter år, århundrer etter århundrer. Legenden forteller at han bruker

100 år på å vandre jorden rundt. Men han skal ha lov til å hvile seg én gang om året, nemlig den hellige julenatt. For da er det fred på jord. Finner han så en plog på marken, setter han seg på den. Men etter en slik plog som han har sittet på, vokser det bare ukrutt og intet korn. Derfor må ingen plog stå ute på jordet julenatten. Alt han rører ved blir forbannet som han selv.

Legenden — som for øvrig karakteriseres som en protestantisk myte — har antagelig sin kilde i Math. 16 v. 28, hvor det heter: «Sannelig sier jeg Eder, at der er nogen av Eder, som her står, der ingenlunde skulde smage døden førend de ser Menneskenes Søn komme i sitt Rige . . .»

Men beretningen skapte stor tiltro. Legenden ble første gang trykt i Leiden 1602 og før 1700 var det utkommet 40 utgaver av den. Den var kjent i England før 1625, hvor den utkom som en parodi. Men innen lenge var

begrepet «Den evige jøde» spredt over hele det protestantiske Europa. Følgen var at det stadig innløp rapporter om hans mystiske tilsynekomst både her og der. I Antwerpen ble han påtruffet i det 13. århundre, deretter i det 15. og 16. århundre og senest i Bryssel i 1774. Så han har øyensynlig lagt sin elsk på Belgia. Men siste gang han ble sett skal være nær Salt Lake City i 1868, hvor han var kjent som en mormon ved navn O'Grady.

Ifølge «Cronicle of St. Albans Abbey» 1228, heter det at en armensk biskop, som besøkte klosteret, av munkene ble spurt om Josef av Arimathea, som ble angitt ennå å være i live. Til dette svarte biskopen at han hadde møtt ham i Armenia under navn av Carthaphilus, og han hadde tilstått at han hadde hånet Jesus. Han ble døpt av Anaias og fikk navnet Josef. Ved slutten av hvert århundre faller han i en slags trance, hvorav han

våkner opp igjen som en ung mann på 30 år, heter det krøniken. Slik varierer myten omkring den evige jøde. I den opprinnelige beretning heter det nemlig at han rundt det 17. århundre begynte å søke inn til kirkens gudstjenester. Om hans ytre forteller en av dem som «har sett ham», at han på grunn av alderen har skrumpet slik inn, at «han ikke var større enn en høne» og at det grodde mose på klærne hans.

Selvsagt har legenden om den evige jøde fengslet en mengde forfattere, ikke minst tyske romantikere som Schubart, Schlegel, Mosen og Koehler. Disse kan muligens være influert av Goethe, som i sin autobiografi omtaler en planlagt bok om den evige vandrende, urolige sjel. I engelsk litteratur finner vi ham hos Robert Buchanan, på hollandsk hos Heijerman, men mest velkjent er vel Eugène Sue med sin «Le Juf Errant» (1844) — «Den

vandrende jøde». (På norsk «Den evige jøde») og som fikk en fantastisk utbredelse. Ved sin tilsynekomst i Bryssel (1774) ble han kalt «Isaac den gamle» — en tittel som Dumas gjorde bruk av. Shelly introduserer ham i sin «Queen Mab», og Gustav Doré utga i 1856 noen fantasifulle skisser av ham, som ble meget populære.

Når alt kommer til alt tør man vel gå ut fra at hele denne århundreder gamle legende ganske enkelt er oppkonstruert for å stimulere de mange pogromer opp gjennom tidene. Ingen ting stimulerer massenes halsende jaktinstinkt mer enn overtroens suggestjoner.

I de grusomme hekseforfølgelser i Norge opp til det 17. århundre finner vi utslag av det samme hysteri og den samme massepsykose.

Fra Jubileumsfesten

Det var meningen at flere forskjellige organisasjoner skulle få anledning til å takke «Folk og Land» for det avisen hadde betydd for dem. Mange fikk også fremført denne takken, men fordi tiden ikke strakk til var der også en del som falt bort, deriblant «Kristen Samling». Jeg føler inderlig trang til isteden å la denne komme i avisen.

Takken for at kristendommen alltid sto i høy kurs innen våre rekker, må gå helt tilbake til vår egen kjære Fører, prostesønnen Vidkun Quisling. Allerede da programmet ble laget i 1933, i et samarbeide mellom ham og hans første venner, kom dette tydelig frem gjennom paragrafen: Kristendommens grunnverdier vernes, — og dette ble stående og står iblant oss for alltid.

Når jeg i dag vil takke «Folk og Land» for aldri sviaktende positiv innstilling til kristen holdning, så går denne takk også tilbake til våre aviser som først het «Nasjonal Samling» og senere «Fritt Folk». Når avisene en sjelden gang, og det hendte, f. eks. når Quisling var bortreist, prøvet seg med artikler som gikk imot kristendommen, slo han øyeblikkelig alarm straks han kom hjem, og forbød den slags stoff.

I dag vil jeg — som fikk være med å starte foreningen «Kristen Samling», i 1942 — gjerne få rette en spesiell takk først til redaktør Melsom, som lot oss i to lange artikler få skrive i «Folk og Land» hva vi egentlig var. Han hadde til og

med over første artikkel satt inn et bilde av en kirkebygning med følgende tekst under: «Kirken den er et gammelt hus i Norge, og den står vel om dens tjenere imellom forråder den slik de gjorde under okkupasjonen».

(Sterke ord.)

Derneft takk til hans etterfølger, redaktør Isachsen, som på eget initiativ fikk laget særtrykk av disse to artikler i et lite hefte med et berømt bilde av Madonna med barnet, fra en av våre eldste norske kirker, på forsiden. Bladet kom til å hete: «Hva var «Kristen Samling»?» av Sundra Sand. Vårt ønske var et åpent kristent, upolitisk forsøk på å samle alle de kristne i Norge, uansett politiske meninger, som ønsket å følge sin Frelser i forsoningens tjeneste.

Etter okkupasjonen var de gamle vennene glade for å kunne møtes igjen. Foreningen skiftet da navn og kalte seg «Kristne Venner». Det hele fortsatte da i den samme fredelige, evangeliske ånd, og er med årene blitt mere og mere økumenisk preget.

K. N.

GI DETTE NUMMER VIDERE

til en annen når du har lest det! Det er en god måte å fremme vår sak på, og den kan også skaffe oss nye abonnenter.

Takk, Maria

Etter at Maria Quisling's yndlingsmelodi, Mot Kveld, var fremført på FOLK OG LAND's store jubileumsfest, trådte en ungdommelig dame frem foran mikrofonen. Det var frk. S., — en av nordens tidligere største skøyteløpersker.

— Når vi nå har hørt Maria's yndlingssang, sa hun, — kan jeg ikke la være å fortelle litt om vennskapet som oppsto mellom oss, etter at vi første gang traff hverandre på Skogli Badesanatorium på Lillehammer. Der lærte jeg henne å kjenne som en personlig venn.

Det var etter en periode i mitt liv hvor jeg hadde gått igjennom en alvorlig sykdom, og var langt nede. Å få møte Maria var derfor som et friskt pust, det er minner som aldri dør. Vi ble bedre og bedre kjent med hverandre etter som tiden gikk, og vi ble faktisk knyttet til hverandre som mor og datter.

Jeg glemmer aldri hvordan hun oppmuntret meg, og ga meg livsmotet tilbake, hun hadde alltid noe pent og oppmuntrende å si. Vi lo meget sammen, ja, så meget, at det til slutt kom klager fra de andre gjestene til versterskapet på Skogli. Og vennskapet bare øket etter hvert som tiden gikk, og som fortsatte etter at vi kom tilbake til Oslo.

Hennes hjem var alltid åpent for meg, og hun var alltid opp-tatt av at jeg skulle ha mat. Hun sa: «Melken står i kjøleskapet, brødet der og osten der,» o.s.v. Hun betrodde meg så meget av sitt liv, som hun kanskje ikke fortalte om til andre. Kanskje var det lettere for henne å

betro seg til meg, fordi jeg aldri hadde hatt noe med politikk å gjøre, om alt det onde hun hadde opplevet i Norge, og som egentlig ble noe fremmed for henne. Hun var jo russisk først og fremst.

Maria snakket alltid så pent om sin mann; at han var et så begavet menneske, at han elsket Norge o.s.v. Hun hadde i det hele tatt alltid noe godt å si om andre, og snakket aldri ondt om noen.

P.g.a. sykdom hadde hun et stort behov for hjelp, og jeg hjalp henne med mange ting. Således bilte jeg henne til læger/tannlæger, og jeg var alltid så glad når jeg kunne få henne med meg ut i Frognerparken, som hun elsket, for hun ville helst holde seg i ro hjemme. Vi

kjørte også til Fornebu, for å se på de store flyene. Hun frydet seg som et barn. Til tross for aldersforskjellen hadde vi så meget felles, og var så like på mange måter, og vi hadde alltid så meget å snakke om.

Til slutt vil jeg fortelle dere at jeg i dag faktisk har Marias skinncape på meg, som hun så ofte bar, og som jeg har fått som et minne om henne. Og det billeted i Marias Dagbok, side 64, hvor hun sitter på en benk, har jeg engang tatt av henne på Skogli.

Jeg er takknemlig for at jeg lærte Maria å kjenne, og det har gjort livet mitt rikere. Derfor ville jeg på denne måten nettopp her hos hennes og hennes manns venner hedre hennes minne.

TAKK!

TILBUD

Jernkorset 2. kl. 2. verdenskrig, Østfrontmedaljen, Org. LP m/ musikkmarsjer, Taler av Hitler, Göbbels m/fl. Org. filmer fra østfronten tatt av tyskere i forreste linje, også fra øvrige fronter skaffes.

KJØPES: Vidkun Quisling: «Russland og Vi», Adolf Hitler: «Mein Kampf», H. H. Aall: «Verdensdespotiet og Havenes frihet».

Vennligst skriv til: **N. Imp., Postboks 545, 3101 Tønsberg.**

Norsk Arbeidstjeneste

BØKER, BROSJYRER, FOTO's, BREV, LEIRAVISER, AT-BLADET, PLAKATER, o.l. ønskes utlånt i forbindelse med en ny bok om Norsk Arbeidstjeneste. Forsvarlig behandling garanteres.

Skriv til bill. mrk. «A T»

MÅNEDENS «PERNILLE»:

Har du lest Jens Bjørneboes roman «Under en hårdere himmel»? Jeg anbefaler deg å lese den, hvis du da ikke allerede har gjort det. Jens Bjørneboe forsto fordi han var et stort menneske med et stort hjerte. Han var ikke en mann i ordets primitive betydning. Han våget å tenke anderledes og å vise følelser. Det kostet han livet for egen hånd.

Menn former verden, ikke minst krigene, og i uniformene har de fleste også fri utfoldelse til å tenke og å handle uniformt. Den som så ikke gjør, havner i Sovjet på asyl. En verden forøvrig, snart befridd for begrepet toleranse, straffer nå også anderledes tenkende og handlende.

Herregud, at de ikke blir ferdige med den andre verdenskrigen! Trettiseks år er gått siden denne, som må ha representert det aller blodigste i menneskehetens historie, ble avsluttet, og det med en våpenstillstand som har bragt stadig nye strømmer av blod og tårer med seg og dynget opp hevnaksjon på hevnaksjon mot grupper

og enkeltmennesker. Det ble under Da er det så deilig å drømme seg nostalgisk tilbake til og å utbrodere de fryktelige seks årene, for det dreier seg om noe tilbakelagt. Se hvor redselsfullt det var, terrorbalansen er da nesten en skjønn tilstand i forhold til det. Og ved stadige og fortsatte hugg til taperne har man åpningen til å holde den redsel som var levende.

Ikke fordi jeg tror at de nordmenn, som var på den «gale siden», følte seg som tapere den dag tyskerne kapitulerte, det var jo for å få en besettelsesmakt ut, selv om den seiret, at de handlet som de gjorde. Det var senere, da forfølgelsen satte inn at de forsto at de var tapere.

Så vidt jeg kan forstå var en redaktør ved navn Tim Greve 19 år i 1945. Hans heltegjerninger opp til da kjenner jeg ikke, men de må ha gått langt ut over det å vaske seg i B-såpe, noe som skal denne krig lovet menneskeheten frihet for frykt, så snart den opphørte. Hva lever vi under? Frykten.

ha vært en stor påkjenning for deler av det norske folk. Og heltemodig forsvarer han fortsatt sine skanser, aller mest den at de Røde Kors-søstre som fikk hedersnavnet «Frontsøstre» bare hadde et motiv for sin innsats: å hjelpe fiendens soldater.

Jeg har snakket med en del Frontsøstre før, og også i løpet av de siste ukene. Har Tim Greve talt med noen av disse, som han vil gi evig vanære? «Folk og Land» kan sikkert formidle kontakt, dersom han skulle være interessert i utvidelse av sin horisont.

Disse Frontsøstrene er seg nemlig ikke bevisst ensidig å ha gått inn for å pleie fiendens soldater. De meldte seg etter at norske gutter og menn hade meldt seg til tjeneste på Østfronten mot et regime som de mente var en fiende av Vesten. En kan vel si at de tjuvstartet. Frontsøstrene meldte seg primært for å pleie disse. Særlig opprettelsen av den Norske Legion førte til at svært mange stilte seg til tjeneste. At Caritas-inter-arma-tanker, og drømmen

om å være «a lady with the lamp» også medførte pleie av tyskere, russere, engelskmenn og andre, førte krigen med seg. Det var norske RK-søstre ved Malgobek i Kaukasus, der nordmenn kjempet, ved Narva, der Legionen lå i nærheten, til i Arnhem i Holland, hvor de fikk sin ilddåp under pleie av engelskmenn og tyskere, «venn og fiende». De spurte ikke om venn eller fiende. De pleiet. Det var etter krigen at lover med tilbakevirkende kraft også gjorde Caritas-inter-arma straffbart, ja, kriminelt. Tim Greve har alle kort på hånden, det er bare å ture fram.

Jeg er glad for en ting, nemlig den at Tim Greve ikke også går til angrep på de sykesøstrene som under krigshandlingene, og etter disse, i Norge i 1940 pleiet tyske soldater på norske sykehus. Det er straks noe, for disse var neppe heller opp tatt av venn-eller-fiende-problematikken, for å benytte et politisk moteord.

Frontsøstrenes samvittighet er i orden, som jeg tror din mors er det, Arild. Med en unntagelse sva-

rer de, som jeg har talt med at de, under samme omstendigheter ville gjøre det samme om igjen, og at de er glad for at de kunne og fikk hjelpe så mange. Og jeg har inntrykk av at de er respektert over alt, der de idag ferdes bortsett fra av Tim Greve og menn av hans legning.

Men det er en uhyre fare forbundet med Tim Greve's skriftstykker. (Jeg vil ikke skrive «skriverier», for også Tim Greve har like rett som andre til å gjøre sin mening gjeldende.) Sett nå at det, på tross av terrorbalansen, skulle bryte ut en konflikt. Hva da med de sårede? Vil part A's sanitet, av frykt for konsekvensene ved pleie av fienden turde å ta seg av part B's sårede, eller omvendt? For det er, i alle fall i Norge, skapt presens for at slik gjerning er landssvik, som igjen er forbundet med fengsel og evig fordømmelse.

Kjære Arild! La oss imøtese et sluttord fra Tim Greve. Han er sjefredaktør i Norges mest solgte avis. Hans ord har vekt, mine svært liten. *Din Pernille*

Til Arild

En utrolig naivitet

(Et apropos til norsk presses forferdelse over at sovjetrusserne hindret utlendinger i å redde et sovjetisk skip, og skipsmannskapet, en stormnatt utenfor Shetland.)

Når selv seriøse norske aviser gir uttrykk for forbauselse over noe slikt, så kan vi lett regne ut det norske folks selsomme naivitet når det gjelder sovjetrusserne.

Jeg blir stadig mer rystet over norske analfabeter på det utenrikspolitiske, historiske, det litterære og andre områder. De leser ikke mer, hvis de da noen sinne før har gjort det. De danser og spiser bløtkake. Ja, hvordan danset ikke mange seg gjennom krigens blod og tårer, slik de også danset seg gjennom mellomkrigstidens år, da forsvarret ble lagt øde.

Her er så mange steder i dette land, hvor inntrykket fra siste krig bare kretser om en kondensstripe fra en spittfire. Da deres «lidelser» var slutt brukte de opp alle det norske sprogs superlativer om den okkupasjon landet hadde lidd under. Det var ingen tilbake hvis landet en gang skulle bli okkupert fra øst, og hvis det i det hele tatt ble anledning til å si noe som helst mer i dette liv. Men ingen lidelser slår som kjent det norske folks. Øynene er blindet overfor hva lidelser virkelig er. Det har svelget i en lidelsens egoisme som det trange sinn ale ne kan forstå.

Og siden nu pressen, og sikkert mange med den, finner russernes opptreden under stormnatten ved Shetland så helt forferdende, så kan jeg jo få lov

til, blant så mange eksempler, å trekke frem nedenstående avsnitt fra Noel Monks bok «Eye-witness», som omhandler marsjen til Berlin.

Monks var akkreditert journalist fra Daily Mail, og reiste også etter spesialoppdrag av det engelske Krigsdepartement. Han skriver:

«I mellomtiden hadde vi forvent oss med russerne ved Magdeburg an der Elbe. De lot til å være hyggelige gutter, fulle av vennskapelige følelser mot oss. Ikke langt fra Magdeburg hadde vi friggitt en stor russisk fangeleir. Hver eneste mann var på grensen av sultedøden. General Simpson ga bort av 9. armers reserveforråd, for å holde dem i live, — så meget mat at vi kom til kort selv. Men å fø ekstra ti tusen mann var en for stor byrde for en enkel divisjon.

— Få fatt i den høyestkommanderende russiske offiser i nærheten, sa general Simpson.

Jeg fulgte med ham og hans tolk til møtet. Det fant sted tvers over Elben, like ved den sprengte broen til Magdeburg. De to generaler trykket hverandre varmt i hånden, og alt var latter smil. Men smilet ble til mørke miner da general Simpson kom til poenget.

— Fortell generalen at jeg har en leir full av sultende russiske krigsfanger, alt i alt nesten ti tusen. De trenger øyeblikkelig hjelp. Et besøk av den russiske general vil virke oppmuntrende på dem. Jeg skal stille biler til disposisjon, så de kan bli bragt over på den russiske siden.

Det ble en trykkende stillhet (Forts. side 7)

I skyggen av Solkorset

AV OLAV STEINØYGARD

I boka si, «I skyggen av solkorset», bruker Haagen Ringnes konsekvent uttrykk som «fiendens side, fiendens ærend, fiendtlig overfallsmakt» o.fl. Dermed understreker han TV-seriens gjennomgangstema om at den tyske okkupasjonen var eit fiendtlig overfall, ikkje eit ord om at okkupasjonen kunne vera ei legal forsvarshandling mot blokade av ein fullt lovlig malmtransport frå Sverige.

Forfattere peiker på den «grundige dokumentasjonen» som var grunnlaget for Solkorsserien, at «nødvendige fakta ikke måtte stikkes under stol», og han nemner kommentarane til serien frå aviser og frå dei mange breva han hadde fått. — Her som elles er det augene som ser som avgjer kva som er «nødvendige fakta».

Ringnes hadde også fått fleire brev frå meg, der eg viste til kva våre folkerettslærde menn sa om legale forsvarshandlingar i krig, m.a. ifrå prof. dr. juris Herman Harris Aall som hevda at «Den som først krenker en stats nøytralitet, er derfor å anse som fiende såvel av den nøytrale som av den angrepne motstander, og den angrepne motpart blir å anse som venn og hjelper av den nøytrale stat», og eg viste til boka «Folkerett» av prof. dr. juris Frede Castberg som hevda om det same spørsmålet at «Derfor må den nøytrale stat som velger å bøye seg for overfallsmakten visstnok fine seg i at nøytralitetskrenkerens motpart, om nødvendig, tar kampen opp på

den nøytrale stats eget territorium . . .»

Etter Altmark-affæren fann tyskarane det «nødvendig» å gardere seg mot blokade av malmtransporten. Dette førde som kjent til krigshandlingar fordi nordmennene ikkje ville godta det som tyskarane meinte var nødvendig for seg i denne situasjonen, og som dei — slik som eg forstår dei førnemnde juridiske utgreiingane — hadde legal rett til, og som Castberg hevda at «den nøytrale stat visstnok må finne seg i».

Aall's utgreiing kom i bokform i 1941, og var en viktig årsak til at mange meldte seg inn i NS. — Slike «nødvendige» opplysningar vart aldri nemnde under Solkors-serien, og er heller ikkje nemnde av Ringnes i boka hans.

Vårt allment anerkjende folkerettslærde, Frede Castberg, var sjølv sagt fullt klar over at når den tyske okkupasjonen var ei legal forsvarshandling mot ein påemna blokade, kunne ikkje okkupasjonen vera ei fiendtlig handling mot eit anna lands territorium. Fylldig er uttrykk som «fiendens side, fiendens ærend, fiendtlig overfall» misvisande etter folkeretten, men er likevel heilt opp til i dag, også av Ringnes, blitt brukt som ei politisk barnerangle for å la dei verkkelige årsakene til vårt 9. april framleis bli liggande i mørket.

Det mest avslørande for heile det såkalla rettsoppgjøret er at då

folkerettseksperten vår, Frede Castberg, kom heimat frå utlandet i 1945 og gav ut ei ny bok, «Norge under okkupasjonen», nemner han ikkje med eit ord kva han hadde skrive om legale forsvarshandlingar i krig i boka «Folkerett». — Det er ikkje ofte historia kan vise til klårare døme på politisk mørklegging av årsak og verknad (og dette gjorde eg Haagen Ringnes merksam på i fleire brev).

Dersom Ringnes virkelig har utført «All den grundige dokumentasjonen (—) som vi strevet med å skaffe», burde han ha oppdaga at all denne informasjonen var henta ifrå den eine sida, frå hans side.

Særlig påfallende er det at han viser til alle breva han hadde fått om Solkors-serien — som støttar hans fremstilling, men ikkje med eit ord nemner dei folkerettslige utgreiingane som eg gjorde han merksam på då han heldt på og arbeidde med boka, og som så absolutt er eit vilkår for eit rettsoppgjør.

Ringnes nemner «en overfallsmakt som forulempet både enkeltmennesker og våre demokratiske institusjoner. Om det ikke engang streifet dem at norsk straffelov hadde klare bestemmelser om slik atferd.» — Det ser ikkje ut til at forfattere eingong er blitt «strefet» av ein tanke om at okkupasjonen kunne vera legal, og fylgjelig er ei form for demokrati — i krig.

Når forfattere hevda at Solkors-serien var oppbygd på ein grundig dokumentasjon av historiske fakta, burde det ha «strefet» han at vår fremste representant for sivil rett, høgsterettsjustitiarius Pål Berg saman med 96 stortingsrepresentantar i september 1940 hevda at eksilregjeringa «er forhindret fra å utføre de funksjoner som etter forfatningen er pålagt dem», dvs. at London-regjeringa ikkje kunne ha juridiksjon over heimlandet. Fylgjelig kunne ikkje eksilregjeringa gi eller godkjenne lover eller provisoriske anordninger. Men så snart Pål Berg kom heimatt etter krigen plasserte han seg sjølv i landets fremste dommarsete, og oversåg heilt kva han hadde hevda å vera rett i 1940.

Haagen Ringnes må gjerne mislike «nødvendige fakta» i si framstilling av ei historisk hending, men når han stikk dei under stol, viser han at også han helst ser at dei militærpolitiske årsakene til vårt 9. april-kompleks framleis bør vera mørklagde. Ein meir råkande tittel på boka hans ville difor vera «I skyggen av rettsoppgjøret».

Boktjenesten

Postboks 924 - Sentrum, Oslo 1. Telefonbestilling: (02) 19 06 71

NS-MEDLEMMENES SYN:

.... eks. Odd Melsom: På nasjonal uriaspost	kr. 65,-
.... » — » — NS og fagorganisasjonen	» 80,-
.... » — » — Fra kirke- og kulturkampen	» 85,-
.... » Justus Vericultur: Den norske kapitulasjon	» 15,-
.... » Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker	» 35,-
.... » Adolf Hoel: Universitetet under okkupasjonen	» 45,-
.... » Harald Franklin Knudsen: I was Quislings secretary	» 50,-
.... » Sigurd Mytting: Politisk dømt	» 30,-
.... » Kai Normann: Diktene Laurbærkransen	» 20,-
.... » Arne Tellefsen: Når forsvarret forfaller	» 20,-
.... » Olaus Ulven: Lange skygger	» 25,-

«OPPGJØRET» BEDØMMES:

.... eks. Institutt för Offentlig og Internasjonal Rätt:	
.... Den norska rättsuppgørelsen	kr. 45,-
.... » Referat og utdrag på norsk av ovennevnte svenske rettsutredning	» 5,-
.... » Forbundet: Gi oss rettsstaten tilbake	» 5,-
.... » — » — § 104. Mer lys over rettsoppgjøret	» 10,-
.... » Universitetsforlaget: Fra idé til dom	» 45,-
.... » Berner Hansen: Mannen bak søylen (Om prof. Wilh. Rasmussen)	» 78,-
.... » Pastor A. E. Hedem: Quo vadis Norvegia	» 25,-

Portofri forsendelse ved forskuddsbetaling. (Ellers tillegges porto og oppkravsgebyr.)

Postgiro: 5 15 46 38. Bankgiro: 6063.05.01248 eller ved sjekk, i kontanter eller frimerker.

.... » O. Hedalen: Er det begått en skammelig urett mot en hel del av våre landsmenn?	» 5,-
.... » Håkon Meyer: Et annet syn	» 35,-

FRONTKJEMPERNE:

.... eks. Frode Halle: Fra Finland til Kaukasus	kr. 60,-
.... » Svein Halse: I forreste linje (Den norske Legion)	» 60,-
.... » Ben Esper: Tsjerkassy (Norsk ambulanseskjører på østfronten 1943-44)	» 88,-
.... » Svein Blindheim: Nordmenn under Hitlers fane	» 60,-

DANSK LITTERATUR:

.... eks. Erik Haaest: Udyr — eller hva? (Dødsdømte)	» 15,-
.... » Gary Allen: Ingen tør kalle det sammensvergelse (Hvem trekker i trådene?)	» 48,-

I alt bestilles for kr. som betales slik:

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

Saupstad 12.11. 1981

Olav Steinøygaard

Åpent brev til . . .

(Forts. fra side 1)

deg for din gremmelse kan du kanskje hjelpe meg med å bli kvitt en aldri så liten gremmelse på min side. Jeg kan ikke forstå at du som tydeligvis forsøker å være objektiv og se saken fra begge sider er så unøyaktig (for å si det på en pen måte) når det gjelder sitater. Ved en anledning tidligere påpekte jeg at du i TV-serien, i forbindelse med Kongens og Regjeringens avreise 7. juni 1940, sa: «Samtidig ble det gjort klart at NORGES KAMP (understrekert her) ville fortsette utenfor landets grenser.» Proklamasjonens ordlyd var at kampen for Norges selvstendighet skulle fortsette. Denne innvendingen kan ikke avfeies som flisespikkeri, for enhver ukritisk tilhører måtte av din uttalelse få inntrykk av at det var krigen som skulle fortsette.

I boken s. 57 er der igjen en feil når du siterer opptaket for TV-serien. Min uttalelse var at dom og soning etter krigen ikke kan forekomme en som annet enn politisk forfølgelse, spesielt når man vet at straffebestemmelsene ble gitt tilbakevirkende kraft i strid med Grunnloven og almene rettsprinsipper. Her føyer du til «etter mitt skjønn» i strid med Grunnloven etc. Dette sa jeg ikke, og tilføyelsen er tydeligvis ment å avsvække mitt

utsagn — gjøre det til en skjønnssak istedenfor et faktum. Jeg anser det som et faktum at straffebestemmelsene som ble anvendt under rettsoppgjøret var i strid med Grunnloven, og her kan jeg uttale meg med en viss autoritet — min cand. jur.-tittel er det eneste man ikke har vært istand til å ta fra meg etter krigen.

Selvsagt vil du si at Høyesterett har en motsatt oppfatning. Men når det gjelder en avgjørelse av så store politiske konsekvenser, kan ikke Høyesterett, som eksponent for det offisielle Norge, betraktes som annet enn part i saken. For alle som vil se uavhengig på spørsmålet må konklusjonen i utredningen «Den Norske Rättsuppörelsen» ha langt større vekt fordi den kommer fra nøytralt hold og er underbygd av fire professorer fra de viktigste universitetene i Sverige: Uppsala, Stockholm og Lund.

Men denne utredningen fikk ingen praktisk betydning, sier du i boken din.

Nei, hvem kunne vente det! Om erkeengelen Gabriel var kommet til Norge og fordømt rettsoppgjøret, ville han sikkert blitt sendt til et varmere sted av oppgjørets forsvarere!

Til slutt bare en bemerkning til din fantasifulle beretning om forholdene under samtalen med meg før TV-serien: «Mannen fra Argentina skulle ha noe å sitte

på under intervjuet. Vi fant ikke noe annet enn en av disse sylindriske søppelkassene av sink, den snudde vi med bunne i været og trykket ham halvveis ned i (sic!). Den skarpe metallkanten må ha gnaget ham godt i akterspeilet.»

Dette må vel være en provokasjon i betydningen «irritere en annen for at han skal bli sint». Ihvertfall provoserer du meg til å gjøre kjent at vi begge satt på samme sorts kasser og at behandlingen var helt anstendig; noe annet ville jeg heller ikke ha akseptert.

Eller kanskje er dette sagt for å skaffe deg en blomst i knapphullet fra den annen leir? Isåfall er den deg vel undt. Vi som har vært fritt vildt i 36 år for såvel navngitte som anonyme krypskyttere er vant til grovere skyts!

Buenos Aires, november 1981

Med vennlig hilsen

R. Astrup Nielsen

«Gode» nordmenn bak . . .

(Forts. fra side 1)

Fortsatt vil sannheten om jødeaksjonen i Norge bli dysset ned, og neppe vil det noe sted komme frem at et stort antall tjenestemenn under Justisdepartementet, som i årene etter okkupasjonen arresterte og terroriserte medlemmer av Nasjonal Samling, gjorde det samme med jødene under okkupasjonen.

De ble ikke dømt.

De vil heller ikke bli berørt når boken om jødeaksjonen i Norge skrives. Det var jo ikke medlemmer av partiet Nasjonal Samling.

OBS.

En utrolig . . .

(Forts. fra side 6)

da tolken tidde. Den russiske general skulte og sa:

— Hvis de er fanger, så er de ikke russere. Vi trenger dem ikke og vil ikke ha dem.

En av hans adjutanter spyttet foraktelig. En kvinnelig løytnant skoggerlo.

Det så ut som om general Simpson ikke trodde sine egne ører. I de siste ukene hadde vi befridd våre egne fra fange-

leirene, og alle hadde vært så beveget at ingen kommer til å glemme det. Russernes ufølsomhet overfor sine egne landsmenns skjebne i denne store seierstime fikk general Simpsons ansikt til å mørkne. Han sa til tolken:

— Fortell generalen at han er forpliktet til å ta seg av dem enten han liker det eller ikke. Mine første biler med russiske befridd starter imorgen tidlig klokken 7.

Han hilste og snudde seg på helen.

Denne gang var der ingen smil eller håndtrykk.»

Fr. Paulsen, Oslo

Svindlet staten . . .

(Forts. fra side 1)

Jeg kan beklageligvis ikke dokumentere noe av dette. En for meg ukjent direktør i Lloyds fortalte dette til en nå avdød kjenning ved et besøk i Bergen for flere år siden. Det jeg håper, herr redaktør, er at INO har forbindelser eller midler til å få dette bekreftet.

Om det stemmer, hva jeg tror det gjør, så er det bittert å tenke på alle dem som må kjenne til denne sammenheng og foretrekker å la 100 000 landsmenn utsettes for en slik behandling som «rettsoppgjøret».

Tidligere NSUF'er, Bergen.

«Støtteannonserne»: Største beløp til nå

Aldri før har vi kunnet kvittere for så mange penger på én gang: 50 bidrag på tilsammen kr. 17.492,-! Hjertelig takk!

Vi har nå bare noen få «støtteannonser» på lager, men vi håper på god inngang i forbindelse med årsskiftet. «Støtteannonser» er som kjent bidrag på kr. 50,- eller mer til avisens drift.

STØTTEANNONSER

fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

K., Moldjord 200,—	O., Sandnes 240,—	A., Larvik 60,—	M., Ljørdalen 50,—	Maleren M., Oslo 200,—
T., Namsos 100,—	N., Sandnes 60,—	W., Borgheim 425,—	T., Ottestad 80,—	A., Oslo 100,—
O., Namdalseid 75,—	H., Tau 100,—	O., Sande 262,—	E., Hamar 375,—	R. S., Oslo 125,—
L., Eidsbygda 100,—	O., Mandal 100,—	A., Lier 10 000,—	E., Nes, Hedmark 50,—	K. S., Oslo 100,—
M., Langevåg 440,—	O., Øvrebø 100,—	B., Røyken 100,—	H., Moelv 125,—	A. H., Oslo 100,—
K., Paradis 200,—	J., Skien 125,—	F., Hokksund 100,—	R., Kongsvinger 125,—	O. Ø., Oslo 100,—
S., Stavanger 60,—	R., Rjukan 200,—	O., Nore 100,—	E., Nesbru 140,—	K. A., Oslo 100,—
		K., Stavn 200,—	L., Høn 150,—	T. H., Oslo 500,—
		E., Skrautvål 200,—	J., Ski 100,—	I., Spånga, Sverige 100,—
		K. R., Lillehammer 200,—	O., Rømskog 100,—	B., Sollentuna, Sverige 50,—
		K., Otta 225,—	K., Halden 200,—	K., Malmø, Sverige 100,—
		E., Kvikne 100,—	J. K., Oslo 225,—	I., Söcking, Tyskland 125,—

FOLK^{og} LAND

Bestefars åndelige testamentene til barnebarna

Dette fremfor alt: ta sikte på din uavhengighet i karakter og tankens styrke. Den indre personlige frihet vil løfte deg, selv om verden ofte synes å ville knuse deg.

Ditt mål skal ikke være et hus eller en bil, før det kan dekkes av frihetens overskudd.

De abstrakte gleder tilsier deg å frigjøre deg for mennesker i hvis samvær du forneder deg selv.

Du skal frigjøre deg for mennesker som tilhører massebrølet fra tribunen, og du skal ha mot til å gå *imot* strømmen som driver hen til Stadion, til en landskamp i fotball.

Du skal frigjøre deg for mennesker som taler et dårlig sprog, og fra mennesker som ikke oppfatter en literær eller mytologisk illusjon.

Du skal frigjøre deg for mennesker som aldri åpner en bok og som ikke fatter konversasjonens glede.

Du skal frigjøre deg for mennesker som *bare* snakker om Gud, slik at disse ikke får flekke til den Gud som du har skapt deg i ditt eget hjerte.

Du skal frigjøre deg for mennesker med simpel tankegang og tale. «Det kan more den ukyndige, men den forstandige kan det kun bedrøve», som Hamlet sier.

Du skal frigjøre deg slik, at du får råd til ensomhetens luksus og tid til egen tenkning.

Og skulle tross alt livet kaste deg utfor muren, så bygg deg en ny i ditt indre, og vern bak denne alt som du har kjær. Den kan ingen rive ned, selv om du kanskje må leve i et fornederende fellesskap med andre. Bak den muren kan du leve ditt eget liv, uten at andre finner noen port inn. Da kan du rolig og glad leve videre.

MOBBEN!

Helt fra tidernes morgen er det mobben som roper: korsfest!

Det var mobben som skrek: Korsfest Jødenes Konge! En bølge av blod følger ordet gjennom hele historien. Og ropet veksler med tidevannet.

Vi hører det gjennom religionskampene, revolusjoner, vitenskapsmenn og merkesmenn segner under ropet. Mobbens og massens skrik. Det dødbringende, forferdelige tåpenes skrik.

I dagliglivet ser vi ikke og hører vi ikke massen. Den er oppløst i sine enkelte faktorer. Dens enkelte ledd sitter pent hjemme og leser ukeblad, eller sitter på tribunen og heier, hvis de da

ikke går protestmarsj til Paris. Plukk et par hundre slike sammen, og du vil ha en pen liten mobb.

Mobben har sine selvskrevne prester og prestinner med umåtelig innflytelse. Vi møter dem i hver by, hver bygd.

Hver enkelt er en demagog, og som fløytespilleren i Hameln øver de en magisk innflytelse på det lyttende, tåpelige sinn.

TRO

— Man må oppleve noe for å tro, sa han.

— For å ville tro, mener du? Man kan ikke beslutte seg til å tro. Men en kan føres mot troen.

Ned med våpnene!

Jeg tviler på Bertha V. Suttners pasifisme. Såvidt jeg har hørt var hun gift 3 ganger, hver gang med en offiser. Ikke før var den ene knallet vekk, og hun hadde grått tårene bort, så tok hun den neste.

Jeg tror nok forfatterinnen kanskje ville fordømme krigen, men hun ville gjerne ha offiserer.

De beste våpen

President Lincoln ble etter den amerikanske borgerkrig spurt om hvorfor han ikke ødela sine fiender.

— Jeg ødelegger min fiende når jeg gjør ham til min venn, svarte Lincoln.

Masse-mennesket

Du kan ta et menneske rett ut av massen, altså et typisk massemenneske, skapt av ukeblad, «Olsen-banden», bayer og fotball. Du kan spørre ham om han er seg selv bevisst å være et «massemenneske».

1. Først vil han se harmfullt på deg.

2. Så vil du få en «midt i trynet».

3. Så vil han be deg dra til helvete, hvilket siste vil være en naturlig og forståelig reaksjon.

Så vil spørsmålet melde seg på nytt:

Har han dermed bekreftet eller benektet mitt spørsmål?

RASE

Er det ikke merkelig at vi gir stamtavler til hester, hunder, purker og kyr. Vi søker å oppdrete de edleste dyr. Vi er stolte når vi kan vise frem en hest, hvor bestemødrene har avlet en rik sløfeett. Men menneskene selv håner begrepet rase, der de også poder sitt epletre for å få bedre frukt!

Løgn og sannhet

En velskrevet løgn er dessverre ofte betydelig morsommere enn en kjedsommelig ortografisk radbruket sannhet.

En husker Volrath Vogt som på lærerværelset med gråten i halsen løftet «Verdens Gang» (det var i 1880-årene) og sa: «Er det ikke trist at løgner skal være så morsom, og (her løftet han «Morgenbladet») sannheten så kjedelig.

B. O., Haugesund

Krigsforbryteren

FRA FARMAND 18.11 1967

«Det begynner å slå igjennom som en slags «almen oppfatning» at det å bombe sivilbefolkningen i et land er en selvfølgelig krigsforbrytelse. De som er med på slik bombing blir da krigsforbrytere.»

«— — — Men norske flyvere var regelmessig med på bombing av den tyske sivilbefolkning under krigen. Vi anså dem den gang som helter. De fleste gir dem vel dette skussmål ennu. Men man kan jo om dem — likesom om amerikanerne — si at de fulgte bare ordre. Det kan man derimot ikke om Nordahl Grieg. Han var med på bombing som observatør — for å se på.»

«Det kan kanskje være på tide at vi begynner å dømme andre folk, deriblant våre allierte, med samme mål som vi i sin tid dømte og ennu dømmer våre egne. Og da bør vi i tillegg ta med i vurderingen at amerikanerne iallfall forsøker å unngå sivile mål. Mens våre egne folk målbevisst gikk inn for å utslette hele byer.»

(Farmand 18/11 1967)

INNSATS

Mens skipsrederen holdt et tankevekkende foredrag i Politisk-Økonomisk Forening om den kommunistiske infiltrasjon innen skipsfarten, ble han diskret avbrudt. Viktig telefonsamtale. Det var befraktningsjefen som med glad røst meldte at firmaet nettopp hadde mottatt telegram fra Moskva om at våpentransporten til Cuba var akseptert.

Lett og glad svevet rederen tilbake til talerstolen og tok opp tråden:

— Dersom vi skal kunne leve som et fritt, uavhengig folk, må vi være villige til å sete noe inn på det —.

Og så var det dans etterpå!

SØNNETAPET

Jeg fikk høre om en frontkjemper, hvis foreldre var meget glade i ham, selv om de ikke kunne forstå ham. Men frykten for andre mennesker, for det vesle bornerte samfunnet, angsten for de bortvendte blikk når sønnen var hjemme på permisjon, de kalle skuldrene, — alt dette overvant og tvang kjærligheten i kne. Da sønnen igjen forlot sin barndoms bygd for å reise til Sovjets ødemarkers kamp, sult og kulde, dro far og mor til fjells og lot ham vandre ensom ned til båten. Ingen vinket farvel til ham, og ingen gode ønsker fulgte ham, unntatt muligens i morens hjerte, der hun hadde forlatt ham.

De så ham aldri mere.

Hadde disse foreldre tjent sitt fedreland eller sviktet sin sønn?

Juridisk despot

Det er eit ypperlig dokumentariske bokverk A. I. BRU hev gjeve ut: «Professor på ville veier».

Ja, her er ei motakt — som «den rettslærde i burtforklaring og omvridning tå fakta,» hr. Johs. Andenæs, fær å tyggje på eit bel.

At ein rettslærd mann, med doktorgrad, kan stå for dei påstandar, tolkningar og sluttningar (mmiss foran), han då, iflg. A. I. Bru, hev satt på papir, i bokform, — det er grovt!

Men han blei «forsvarsadvokat» for rettssvikets gjerningsmenn — etter at han saman med Fr. Castberg, i 1945, først hadde angripi dei «provisoriske anordningar».

«Kretsen»s lange arm drog han til seg, og han vart reinskråpa for dømmeevne/rettferdsans. — So tok han ivrigt fatt på å forvrengje og burtforklære grunnlov, grunnlovstridige «anordningar» — internasjonale konvensjonar o.a. — og dei rå forbryterske handlingar som blei gjort — tå betalte — og ubetalte leigemordrarar og sabotørar i «Kretsen»s tjeneste — under Churchill, Roosevelt og Stalin's beskyttelse.

Når «eksilregjeringen», i «Sjøgens hule», i London — leigar folk, frå m.a. Sverige, til direkte å drepe landsmenn, i heimlandet, og då t.d. for ein pris av kr. 5 000,- pr. drap, so er dette ein reindyrka bandedmentalitet, og fortæl um rå — primitive mennesker. —.

Og slike skal stå for eit retts-samfunn, men so ser me og kva som er att tå eit reelt retts-samfunn her. —

Fy, fanden, hr. «dr. juris»!

Gjev at hr. «dr. jurisen» — vil leva so lengje at han kan uppnå den «belønning» han har «krav» på: det rettslause samfunn — totalt — og i vonlaus avmakt. —

Ola G. Guterud

FOLK^{og} LAND

All post bes adressert til:
Postboks 7157 - Homansbyen,
Oslo 3

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Mandag kl. 17—20, tirsdag 10—14 og onsdag 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 60,- pr. år, 30,- pr. halvår. I nøytralt omslag og utenlands, tillegg kr. 7,50 pr. halvår.

Postgiro 5 16 45 04
Bankgiro 6063.05.01248
Løssalg kr. 5,-

Annonsepris:
Kr. 1,- pr. spaltem.m. + MVA

Utgiiver: A/S Historisk Forlag
Trykk: Viking Boktrykkeri A/S